

Trønder død i Chicago!

Chicago 3die Mai.

En af Chicagos mest kjendte Nordmænd døde her den 1ste Mai. Det var Politisergeant Noald Lund.

Lund er født i Trondhjem i 1843 og udoandred til Amerika 1867, hvor han bojatte sig i Chicago og har siden levet der.

„Elandinaven“ skriver om den afdøde:

Politisergeant Noald Lund døde Kl. 12 iqaar Middag af Tæring.

Alle Nordmænd paa Vestfiden kjendte denne skjæffe stoute Mand, der havde staaet i Politiets Tjeneste i over 20 Aar. Han blev udnævnt til Konstabel i Oktober Maaned 1873 og i Mai Maaned 1893 forfremmet til Sergeant ved Irving Park Station. Hans Reford inden Politistyrken har i alle disse Aar været uden Plet og Rygte: pligtopsødende, modig og energisk, paa samme Tid som han altid var human, regnedes han som en af Styrkens bedste Medlemmer.

Men ogsaa udenfor Politiets Kredse havde Lund mange Venner; særlig har de nœdlidende inden den norske Befolkning Grund til at erindre ham med Taknemmelighed. Han var uemlig en af den norske Hjælpeforenings Stiftere og en af dens virksomste og udtrætelligste Medlemmer, lige til Engdom hindred ham fra at gaa ud. I flere Terminer var han denne Forenings Formand. Mange af Medlemmerne havde for Skik at udebli fra Moderne, men Lund udeblev aldrig. Som den, der ifølge sin Stilling havde bedre Ryendskab end de fleste til de ubemidlede blandt vore Landsmænd, faldt Hovedtyngden af den øjste besværlige Pligt at undersøge tvilsomme Ansøgninger paa Lund og han undslog sig aldrig. Hvor travlt han havde det, saa sandt han altid Tid til at arbejde i Hjælpeforeningens Tjeneste, og mangfoldige er de, som har særlig ham at takke for velkommen Haandsræfning i Rodens Stund.

I November Maaned 1892 var Lund saa uheldig at bli overført af Jernbanen. Han blev bragt til St. Elisabeths Hospital, hvor hans ene Fod blev amputeret. Han overleved Engdommen og kom atter til sit Hjem; men frisk blev han aldrig mer. Mislukken havde knækket den stærke Mand. Han, der i over tyve Aar havde været vant til Jærlustasio og Strabadser i Politiets Tjeneste, taalte ikke det langvarige Ophold inden fire Vægge, som Engdommen medførte. Stuelivet trœkked ham, og han blev sug paa Sindet og tilhøst menneskefæsty. I Begyndelsen af sin Refonvalescens var det ham en Opmuntring, naar han fik Besøg af Venner, med hvem han kunde saa sig en liden Passtiar; men senere fœlte han sig plaget deraf.

Saa blev han angreben af Tæring, der tilhøst ogsaa til Bugt med hans Legeme.

I vide Kredse serger man over og lævner den bortdragne.